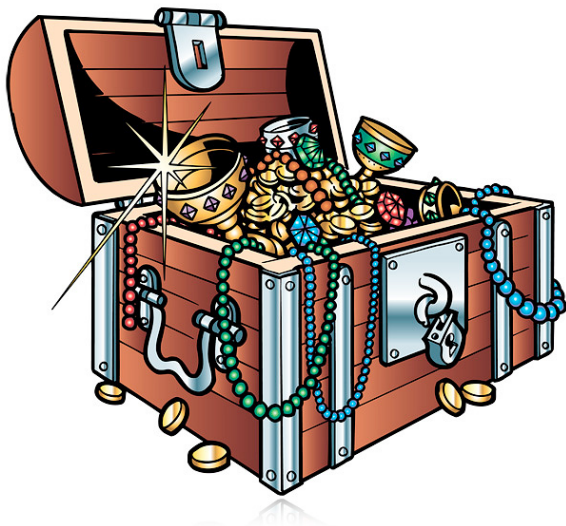

У сваім пакоі Міхась часта любіў размаўляць з цацкай слонікам. Вось і сёння, пачуўшы ад мамы дзіўныя словы пра тое, што сапраўднае багацце знаходзіцца ў чалавечым сэрцы, ён узяў на рукі свайго слоніка і звярнуўся да яго:

– Ты не ведаеш, слонік, чаму дарослыя часам выдумляюць усялякае глупства і прымушаюць дзяцей верыць у гэта? Сёння мама сказала мне, што ўсе багацці і скарбы чалавека знаходзяцца ў яго сэрцы. Яна, напэўна, лічыць, што я яшчэ маленькі і не ведаю, што такое скарб. Памятаеш, слонік, мы з табой мультфільм пра піратаў разам глядзелі? Там адзін пірат доўга шукаў скарбы, а потым знайшоў куфар з золатам і каштоўнасцямі. Не памятаеш? Гэты пірат яшчэ ўвесь час песеньку спяваў:

“Ого-го, эге-ге, гэі, вы, цені на сцяне, мне вашы скарбы патрэбны, а вам я аддам свае...”

Не паспеў Міхась даспяваць песеньку пірата да канца, як раптам пачуў за спіной хрыплы ціхі голас: “Правільна, правільна думаеш”. † Міхась азірнуўся і ўбачыў на сцяне істоту з чорнага дыму, вельмі падобную да ценю. Хлопчык спужаўся, хацеў закрычаць і паклікаць маму, але ад страху страціў голас і не змог сказаць ніводнага слова.

– Не бойся, Міхаська, я цень таго самага пірата з мультфільма. Ты праспявай маю песеньку, і я хачу памянцца з табой скарбамі. Я табе дам сапраўдныя скарбы, а ты мне несапраўдныя – тыя, што ў тваім сэрцы.

Міхасёў страх вельмі хутка прайшоў, і ён спытаўся у цені:

– А якія ж у мяне ў сэрцы скарбы?

– Радасць, каханне, дабрыня і шмат іншых, – прашаптаў цень.

“Ды якія ж гэта скарбы? Трэба мне з ценем хутчэй памянцца, пакуль ён не перадумаў”, – вырашыў хлопчык.

– Калі я табе аддам радасць, то атрымаю ўзамен цацкі?

– Ты будзеш мець любыя цацкі, якія толькі пажадаеш.

“Вось і добра”, – падумаў Міхась і адразу ж захацеў мянцца.

– Але спачатку, – сказаў цень, – ты павінен паўтарыць за мной песеньку: “Ого-го, эге-ге, радасць мне не патрэбна, я хачу шмат цацак”.

Міхась слова ў слова паўтарыў гэта, і цень пірата знік разам з Міхасёвай радасцю.

Міхась даўно ўжо марыў пра вялікую машыну. Толькі ён пра яе падумаў, як яна тут жа з’явілася ў яго ў руках. Але чамусьці пры гэтым Міхась не адчуў аніякай радасці. Як быццам бы ў яго ў руках з’явілася не цацка, а нешта зусім непатрэбнае.

Хлопчык пачаў гуляцца, але радасці ў яго аніякай не было.

Выйшаў Міхась на двор пагуляць, але ізноў – аніякай радасці, пачаставалі яго цукеркай – ізноў нічога. Толькі пад вечар Міхасю стала ясна, што ён нарабіў. Ён зразумеў, што яго ўжо ніколі нішто не будзе радаваць. Вярнуўся ён дахаты зусім сумны, зайшоў у свой пакой і вырашыў паўтарыць песеньку пірата з мультфільма:

– Ого-го, эге-ге, гэй, вы, цені на сцяне, мне вашы скарбы не патрэбны, а вам я аддам свае.

Толькі ён праспяваў апошняе слова, як ізноў на сцяне з’явіўся цень пірата.

– Ну што, Міхаська, яшчэ якімі-небудзь скарбамі жадаеш памянцца?

Цень выглядаў вельмі радасным і задаволеным.

– Я хачу вярнуць сваю радасць, а цацак мне ўжо не хочацца.

– Хітранькі ты, Міхаська, – усміхнуўся цень. – Мы з табой ужо памянліся, а назад мянцца нельга. Калі хочаш памянцца, то давай мне і любоў, і дабрыню, а я табе радасць вярну, а яшчэ дам чароўны пірацкі куфар, у якім грошы і каштоўнасці ніколі не скончацца. Згодзен?

Міхась падумаў, што лепш без любві і дабрыні ўсё жыццё пражыць, чым без радасці. А калі ў дадатак грошы з каштоўнасцямі прапануюць, то гэта нават і лепш. За грошы не толькі цацкі, але і цэлую гару цукерак купіць можна.

Міхась згадзіўся і стаў паўтараць услед за ценем чароўную песеньку: “Ого-го, эге-ге, гэй, ні каханне, ні дабрыня мне больш не патрэбны, а ты, радасць, вяртайся хутчэй”.

Толькі ён так праспяваў, як ізноў стаў усміхацца, таму што адчуў у сваім сэрцы радасць. А цень з яго любоўю і дабрынёй стаў святлець і неўзабаве зусім знік са сцяны.